കേരളപാണിനീയവും പ്രയോഗവിജ്ഞാനവും

അൻവർ അലി എൻ.
എം.എ., മലയാളം, ശ്രീശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാല, കാലടി.

ആമുഖം

തകഴിയുടെ ഭാര്യയായിരുന്ന കാത്ത അന്തരിച്ചപ്പോൾ മലയാള മനോരമ ആ വാർത്തയ്ക്ക് കൊടുത്ത തലവാചകം 'തകഴിയെ കാത്ത വിളക്കണഞ്ഞു' എന്നായിരുന്നു.പിണറായി വിജയൻ ആദ്യമായി സി.പി.ഐ. (എം.) സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറി ആയപ്പോൾ 'ഇടിമിന്നൽ പിണറായി' എന്നാണ് മനോരമ തലക്കെട്ടെഴുതിയത്. ഈ രണ്ടു വാചകങ്ങളേയും സാമ്പ്രദായിക വ്യാകരണബോധ്യങ്ങൾ വെച്ച് വിശകലനം ചെയ്താൽ നമ്മുടെ 'അടപ്പ് തെറിക്കും'. ആദ്യ വാചകത്തിലെ കാത്ത പേരെച്ചമാണോ നാമമാണോ എന്നന്വേഷിച്ചു പോയാൽ നാം എവിടേയും എത്തിച്ചേരാൻ പോകുന്നില്ല. ഇവിടെയാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം. ഈ വാചകങ്ങളുടെ അർത്ഥസംവേദനം സംഭവിക്കുന്നത് സവിശേഷ പ്രകരണ(Context)ത്തിനകത്താണ്. കാത്ത, പിണറായി എന്നീ വാക്കുകളെ അവയുടെ വ്യാകരണവർഗ്ഗങ്ങളെ അതിനെ നിർണയിക്കുന്ന രൂപാർത്ഥങ്ങളെ മുൻനിർത്തിമാത്രം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. അവയുടെ പ്രയോഗ സന്ദർഭമാണ് പ്രധാനം. ഇങ്ങനെ കേരളപാണിനീയത്തിലെ ചില വ്യാകരണചർച്ചകളെ പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കിക്കാണാനും പ്രശ്നവൽകരിക്കാനുമുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

പ്രയോഗവിജ്ഞാനവും വ്യാകരണവും

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന രണ്ടുദശകങ്ങളിലാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം എന്ന പഠനശാഖയുടെ പ്രഭവവും വികാസവും. ജോർജ്ജ് ലക്കോഫ്, ജോൺ റോബർട്ട് റോസ്സ് എന്നിവരാണ് ഈ രീതിയിലുള്ള ചിന്തകൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്. പ്രയോക്താക്കളേയും

പ്രയോഗസന്ദർഭത്തേയും ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയായിരുന്നു പ്രയോഗവിജ്ഞാനം. അർത്ഥവിജ്ഞാനം പൊതുവെ ഇടപെടാൻ മടിച്ച മണ്ഡലങ്ങളിലാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം ആദ്യം ഇടപെട്ടത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അർത്ഥവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ചവറ്റുകൊട്ട എന്ന് ആദ്യകാലത്ത് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം വിമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഭാഷകർ/എഴുത്തുകാർ സംവേദനം ചെയ്യുന്ന ശ്രോതാക്കൾ/വായനക്കാർ വായിച്ചെടുക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ പഠനമാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം. അതിനാൽ വാക്കുകളും പദസംഹിതകളും അവയിൽ തന്നെ എന്തർത്ഥമാക്കുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ തങ്ങളുടെ ഉക്തി (Utterance)യിലൂടെ ഭാഷകർ എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്നതിന്റെ അപഗ്രഥനത്തിലാണ് പ്രയോഗ വിജ്ഞാനം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ പ്രയോഗ വിജ്ഞാനം വാക്യാർത്ഥത്തിന്റെ പഠനമാകുന്നു (1983:3). ഒരു പ്രത്യേക പ്രകരണത്തിൽ ഭാഷകർ എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നും അവരുടെ സംഭാഷണരീതിയെ പ്രകരണം എങ്ങനെയെല്ലാമാണ് സ്വാധീനിക്കുന്നതെന്നും അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ആരോടാണ് സംഭാഷണം നടത്തുന്നത്, എവിടെ വച്ചാണ്, എപ്പോഴാണ് സംഭാഷണം നടക്കുന്നത്, ചുറ്റുപാട് എന്താണ് എന്നിവയെല്ലാം അനുസരിച്ച് സംഭാഷണത്തെ ഭാഷകർ എങ്ങനെയെല്ലാം ക്രമീകരിക്കുന്നു എന്നതുകൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോൾ പ്രയോഗവിജ്ഞാനം പ്രകരണാർത്ഥ പഠനമാകുന്നു (1983:6). ഭാഷകരും, ശ്രോതാക്കളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഇവിടെ നിർണായകമാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രയോക്താക്കൾക്കും പ്രകരണത്തിനും പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ട് ഭാഷയെ അപഗ്രഥിക്കുകയാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം ചെയ്യുന്നത്.

നിയതമായ വ്യാകരണപഠനങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും ഭാഷയുടെ അനന്തമായ പ്രയോഗസാധ്യതകളെ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കാറില്ല. ചോംസ്കി നിർദ്ദേശിച്ച വ്യാകരണ പര്യാപ്തികൾ കേരളപാണിനീയത്തിൽ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന ചർച്ചക്കിടയിൽ ഡോ.സ്കറിയ സക്കറിയ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. 'കേരളപാണിനീയം കുറേക്കൂടി ഇന്നത്തെ ഭാഷയോട് അടുത്തു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും മലയാളിയുടെ അനുദിന ഭാഷാനുഭവത്തിന്റെ മേഖലകളിൽ നിന്ന് ഏറെ അകലെയാണ്. മലയാള നോവലുകളിലെ ഭാഷ, പത്രഭാഷ, ചലച്ചിത്ര ഭാഷ, പ്രാദേശികഭാഷകൾ എന്നിവയൊന്നും മലയാള വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിരീക്ഷണ മണ്ഡലത്തിലില്ല (2005:). ഈ അനുദിന ഭാഷാനുഭവത്തെയാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. അത് നമ്മുടെ വ്യാകരണത്തെ പലപ്പോഴും അതിലംഘിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന് 'നീ' എന്ന സർവനാമത്തിന്റെ

പ്രയോഗം എടുക്കാം. അതിന്റെ പ്രയോഗം വ്യാകരണസാധുതയെ മാത്രം അല്ല ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. വ്യാകരണപരമായി ആരെയും നീ എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യാമെന്നിരിക്കെ നമ്മുടെ വഴക്കങ്ങൾ അത് അനുവദിക്കുന്നില്ല. പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ നോട്ടം അങ്ങനെ വ്യാകരണപഠനത്തിന്റെ എലുകകൾക്കപ്പുറം നിന്നിരുന്ന ചില മണ്ഡലങ്ങളെ അതിലേക്ക് കൂട്ടിയിണക്കാൻ സഹായകമാവും.

കേരളപാണിനീയത്തിലേക്ക്

കേരളപാണിനീയത്തിലെ 33-ാം കാരിക

'നാമാദിയാം വിഭാഗത്തി-
ന്നെല്ലാമർത്ഥം നിയാമകം'

എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തുടർന്ന് ഏ.ആർ. തന്നെ അതിനെ വിശദീകരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. 'ഇവിടെ നാമം, കൃതി, ഭേദകം ഇങ്ങനെയെല്ലാം വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നത് അതാതു പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിനുള്ള സ്വഭാവം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ്. അല്ലാതെ, ഇന്ന ശബ്ദം ഇന്ന വിഭാഗത്തിൽപെട്ടതാണെന്നുള്ള വിഭാഗരീതിയിലല്ല' (2005:112). എന്നാൽ തൊട്ടടുത്ത കാരിക

'നാമവും കൃതിയും തമ്മിൽ
ഭേദം രൂപനിബന്ധനം
ഭേദകം കൃതിയും തമ്മിൽ
രൂപസാമ്യവുമുണ്ടിഹ' (2005:112)

എന്നാണ് പറയുന്നത്. നാമവും കൃതിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം രൂപാവലീ വിഷയത്തിലാണെന്നും ഭേദകത്തിന് രൂപഭേദം ഏറെയില്ലെന്നും അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് കൃതികൾക്ക് തുല്യമായിട്ടാണെന്നും ഏ.ആർ. വ്യക്തമാക്കുന്നു. ധാത്വാധികാരത്തിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിന് ഏ.ആർ. പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. രൂപത്തിൽ തട്ടുന്നതായ അർത്ഥഭേദമേ വ്യാകരണത്തിന് സാക്ഷാദ്വിഷയമാകൂ എന്നതാണ് ഏ.ആറിന്റെ വിധി. രൂപമോ അർത്ഥമോ എന്ന സന്ദേഹം കേരളപാണീനിയത്തിലെ വ്യാകരണചർച്ചകളിൽ പലയിടത്തും കാണാം. രൂപവും അർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തത്തിന്റെ നിഷ്ഠയെ പലപ്പോഴും പ്രയോഗം വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രയോഗം കൂടി അവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നു. കേരളപാണിനീയത്തിലെ ഭേദകം, കേവല-പ്രയോജക ക്രിയ, വിഭക്തി-കാരകബന്ധം, പ്രകാരം എന്നീ ചർച്ചകളിൽ ഇതെങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നു എന്ന അന്വേഷണമാണ് ഇവിടെ. ഭേദകത്തിനും വിഭക്തി കാരകബന്ധത്തിനും സി.എൽ,. ആന്റണി നടത്തിയിട്ടുള്ള വിമർശനത്തെ കൂടി പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭേദകങ്ങൾ:

അർത്ഥത്തെ നിയാമകമാക്കിക്കൊണ്ട് കേരളപാണിനി ഭേദകത്തെ ഏഴായി തരംതിരിക്കുന്നു. 1) ശുദ്ധം (നൽ, പൊൻ, വൻ തുടങ്ങിയവ), 2) സാർവനാമികം (അ, ഇ, എ), 3) സാംഖ്യം (ഒരു, ഇരു), 4) വിഭാവകം (സമർത്ഥനായ, സമർത്ഥയായ), 5) പാരിമാണികം (നാഴി, എത്ര), 6) നാമാംഗജം (കെട്ടിയ, വെളുത്ത), 7) ക്രിയാംഗജം (ഉറക്കെ, മുറുകി) ഇവിടെ ക്രിയാംഗജം ക്രിയാവിശേഷവും മറ്റെല്ലാം നാമവിശേഷണങ്ങളുമാണ്. എന്നാൽ, ഒരു വ്യാകരണസംവർഗത്തെ അർത്ഥത്തിന്റേയും രൂപത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം നിർണയിക്കാൻ എന്നു പറയുന്ന രീതി സി.എൽ. ആന്റണി മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ഭേദകങ്ങളെ തരംതിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധം (പെരിയ, പുതിയ, പഴയ, കുറിയ, ചെറിയ തുടങ്ങി 14 എണ്ണം), വിവേചകം (ആ ഈ എന്നിങ്ങനെ 2), സാംഖ്യം (ഒരു) എന്നിങ്ങനെ പതിനേഴ് നാമവിശേഷണങ്ങളെയേ അദ്ദേഹം ഭേദകങ്ങളായി കാണുന്നുള്ളൂ. മുപ്പതിൽ കുറയാത്ത ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളുമുണ്ടെന്നാണ് സി.എൽ. ആന്റണിയുടെ വാദം.

ഭാഷയുടെ അനന്തമായ പ്രയോഗസാധ്യതകളിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ, സി.എൽ.ആന്റണി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന എണ്ണംപറഞ്ഞ ഭേദകങ്ങൾ പരിമിതമാണെന്ന് നേരേ കാണാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. കേരളപാണിനീയത്തിലെ ഉദാഹരണങ്ങൾക്കെല്ലാം അതാത് പ്രയോഗസന്ദർഭങ്ങളിൽ വിശേഷണാർത്ഥം കൈവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കേവലമായ അർത്ഥത്തെ നിയാമകമാക്കുന്ന ഈ പരികല്പന കൊണ്ട് ഭാഷയുടെ അപരിമേയമായ പ്രയോഗസാധ്യതകളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ പറ്റുമോ എന്നത് സംശയമാണ്.

ഉദാഹരണം 1:-

ജോൺസ് ആറ്റം കുടയുടെ പരസ്യവാചകം:
'ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ചെറിയ കുട'

ഈ പരസ്യവാചകത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ ചെറിയ എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് ഭേദകങ്ങൾ ചേർത്ത് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായല്ല ഒരുമിച്ച് ചേർന്നാണ് കുടയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. വിപണിയിലെ ഇതര ഉത്പന്നങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രസ്തുത കുടയ്ക്കുള്ള വ്യതിരിക്തത തെളിയിക്കുകയാണ് ഈ പ്രയോഗം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവ ഓരോന്നിന്റെയും കേവലാർത്ഥമല്ല, സവിശേഷമായ പ്രയോഗരീതിയും വിപണിയുടേയും പരസ്യത്തിന്റെയും പ്രകരണവുമാണ് ഭേദകത്വത്തിനു നിദാനം. ഏറ്റവും വലിയ എന്നിവയെ ഭേദകവിശേഷണങ്ങളായി

കണ്ടാലും ഈ പ്രയോഗത്തിന്റെ സവിശേഷത മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റില്ല. സവിശേഷമായ പ്രകരണത്തിനകത്തു നിന്നേ ഈ മൂന്നു വാക്കുകളും ചേർന്നു നിർമ്മിക്കുന്ന ഭേദകത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ.

ഉദാഹരണം 2:-

വിഷയം മാറിപഠിച്ച് പരീക്ഷയെഴുതിയ സുഹൃത്തിനോട് പരീക്ഷയെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ:

സുഹൃത്ത് (*പ്രത്യേക ഈണത്തിൽ*) 'ഉജ്ജ്വല പരീക്ഷയായിരുന്നു'.

ഇവിടെ ഉജ്ജ്വലം എന്ന വാക്ക് പരീക്ഷയെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, അതിന്റെ കേവലമായ അർത്ഥത്തിലല്ല ആ വാക്ക് ഇവിടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഗുണവാചിയായ വാക്കിന്റെ വിരുദ്ധാർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ ഭേദകത്വം ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ഉക്തി (Utterance) നിർമ്മിക്കുന്ന സവിശേഷാർത്ഥമാണത്. നന്നായി, നല്ലത് തുടങ്ങിയ ഗുണവാചികളായ വാക്കുകളും ഇങ്ങനെ വിരുദ്ധാർത്ഥത്തിൽ വിശേഷണങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

ഉദാഹരണം 3 :-

1. സിനിമ കാണാൻ പോയ സുഹൃത്ത് സിനിമയെ കുറിച്ച് അറിയിച്ച അഭിപ്രായം.
   'മൂഞ്ചിയ പടം അളിയാ'
2. പുതിയ ബൈക്കിൽ യാത്ര പോയ സുഹൃത്തിനോട് യാത്രയെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ
   'പൊളി ട്രിപ്പായിരുന്നു'.
3. കോളേജിലെ പങ്കെടുക്കാൻ പറ്റാതിരുന്ന പരിപാടിയെക്കുറിച്ച് പങ്കെടുത്ത സുഹൃത്തിനോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ:-
   'പരിപാടി തകർത്തു'

കിട്ടു, കിട്ടുക്കി, കിട്ടുക്കൻ, കിട്ടുക്കാച്ചി, പൊളി, പൊളിച്ച, പൊളിച്ചു, തകർത്തു, തിമിർത്തു, മൂഞ്ചി, മൂഞ്ചിയ, അടിപൊളി തുടങ്ങി നിരവധി പ്രയോഗങ്ങൾ ഇന്ന് സാമാന്യമായി വിശേഷണാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച് കാണാം. ഇവയിൽ ചില വാക്കുകൾ വ്യാകരണപരമായി മറ്റു സംവർഗ്ഗങ്ങളിൽപെട്ടവയും അത്തരം പ്രയോഗരീതികൾ ഉള്ളവയുമാണ്. തകർത്തു, പൊളിച്ചു എന്നിവയൊക്കെ പൂർണക്രിയകളാണ്. വണ്ടി തകർത്തു, കെട്ടിടംപൊളിച്ചു എന്നിങ്ങനെ അവയ്ക്ക് ഭിന്നപ്രയോഗങ്ങളുമുണ്ട്. എന്നാൽ പരിപാടി തകർത്തു, യാത്ര പൊളിച്ചു എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ ഈ ക്രിയാർത്ഥമല്ല അവയ്ക്കു കൈവരുന്നത്. മറിച്ച് വിശേഷണാർത്ഥമാണ്.

ഇനിയും ചില പദങ്ങൾ രൂപപരമായി ചില പ്രത്യേക വ്യാകരണ സംവർ ഗ്ഗങ്ങളാണെന്ന തോന്നിക്കുമെങ്കിലും അവയ്ക്ക് അത്തരം പ്രയോഗങ്ങളില്ല. കിടു, കിടുക്കൻ എന്നിവ നാമ രൂപപരമായി നാമമെന്നും മൂഞ്ചി ക്രിയ യെന്നും തോന്നിക്കുമെങ്കിലും അത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ നിലവിലില്ല. ഇവയൊക്കെ സവിശേഷ പ്രയോഗരീതിക്കൊണ്ട് ഭേദകത്വം കൈവരി ക്കുന്നു. ഇവ സംഭാഷണ മുന (conversation implications)കളാണ്. ഉക്തിയുടെ പൊരുളാണ് സംഭാഷണമുനകൾ. അവ ഉക്തിയുടെ സാഹ ചര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു.

ഉദാഹരണം 4:-

1) കളിയാക്കി കൊന്നു

2)ചിരിച്ചു മരിച്ചു

3) പട്ടിപ്പണിയായിരുന്നു

(1) ലെ'കൊന്നു'വും, (2) 'മരിച്ചു' വും വ്യാകരണപരമായി പൂർണക്രി യകളാണ്. ഇവിടെ അവ മറ്റൊരു ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പ്രയോഗങ്ങളാണ്. (3) ലെ പട്ടി വ്യാകരണപരമായി നാമമാണ്. എന്നാൽ സവിശേഷപ്രയോഗസന്ദർഭത്തിൽ അതിന് വിശേഷ ണാർത്ഥം കൈവരുന്നു. ഇവയും സംഭാഷണമുനകൾ തന്നെ.

ഉദാഹരണം 5:-

ട്രോളുകളിലെ 'ലെ' (ലെ ചങ്ക്, ലെ കുമ്മൻ, ലെ പിണു)

സർവനാമങ്ങളെ ഏ.ആർ ഭേദകങ്ങളായി പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ, ഈ തുടങ്ങിയവയെ വിവേചകങ്ങൾ എന്ന് സി.എൽ. ആന്റണി സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവയെല്ലാം പ്രകരണവാചി(Diexs)കൾ ആണ്. ഭാഷാരൂപങ്ങളിലൂടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക എന്നാണതിനർത്ഥം. ഒരു സവിശേഷ പ്രകരണമാണ് അവയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ നിർണയയിക്കുന്നത്. ട്രോ ളുകളിലെ 'ലെ' എന്ന പ്രയോഗം ഇത്തരത്തിൽ പ്രകരണവാചികളാണ്. ആ, ഈ എന്ന വിവേചകങ്ങളെ പോലെ അതിനും ഭേദകത്വം ഉണ്ട്.

കേവല പ്രയോജക ക്രിയകൾ

ക്രിയകളെ അവയുടെ വ്യാപാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേവലം, പ്രയോജകം, എന്ന് കേരളപാണിനീയം വേർതിരിക്കുന്നു. സ്വപ്രേരണ യാൽ ചെയ്യുന്ന ക്രിയയാണ് കേവലക്രിയ (ഓടുക, നില്ക്ക, കാണുക, തിന്നുക). പരപ്രേരണയാൽ ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളാണ് പ്രയോജക ക്രിയകൾ (ഓടിക്ക, നിർത്തുക, കാണിക്ക, തീറ്റുക). ഇവിടെ അർത്ഥമാണ് പ്രധാനമെങ്കിലും രൂപത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഏ.ആർ. അവയെ വിശദീകരിക്കുന്നത്. തുടർന്ന് കേവലക്രിയയെ കാരിതം, അകാരിതം എന്നു വിഭജിക്കുന്നിടത്ത്

രൂപം മാത്രമാണ് നിയാമകം. പ്രയോജകക്രിയകൾ മിക്കതും കാരിതങ്ങളായതാവാം ഇതിനു കാരണം. രൂപത്തേയും കേവലമായ അർത്ഥത്തേയും മുൻനിർത്തിയാണ് ഏ.ആർ. ഈ വിഭജനം നടത്തുന്നത്. എന്നാൽ, കേവല പ്രയോജക ക്രിയകളിൽ പ്രയോക്താക്കൾക്ക് നിർണായക സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഉദാഹരണം 6:-

(ഒരു ഫോൺ സംഭാഷണം)

സുഹൃത്ത് : 'ടാ, ഞാൻ little miss sunshine' ന്നൊരു സിനിമ കണ്ടു. ഗംഭീരം.

ഞാൻ : നീയെങ്ങനെ കണ്ട്

സുഹൃത്ത് : ലൂക്കോച്ചൻ പറഞ്ഞിട്ട് കണ്ടതാ.

കാണുക എന്ന ക്രിയയെ ഒറ്റയ്ക്കെടുത്താൽ അത് കേവല ക്രിയയാണെന്ന് തോന്നും. എന്നാൽ, ഇവിടെ പ്രയോക്താവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് പരപ്രേരണയാൽ ചെയ്യുന്ന ക്രിയയാണ്. അയാൾ പ്രയോജക കർത്താവാണ് പ്രയോക്താവിന്റെ സ്ഥാനമാണ് കേവല പ്രയോജകഭേദത്തെ നിർണയിക്കുന്നത്.

ഉദാഹരണം 7:-

1) സമരക്കാർ റോഡ് തടഞ്ഞു

2) നേതാവിന്റെ അഹ്വാനപ്രകാരം സമരക്കാർ റോഡ് തടഞ്ഞു.

1-ലെ തടഞ്ഞു എന്ന ക്രിയ നിസ്സംശയമായും കേവലക്രിയ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ 2-ലെ തടയൽ പരപ്രേരണയാൽ സംഭവിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെയും പ്രയോക്താവിന്റെ സ്ഥാനമാണ് പ്രധാനം.

ഉദാഹരണം 8:-

ഞാൻ കുട്ടിയെ ഉറക്കി

ഇവിടെ രണ്ട് പ്രയോക്താക്കൾ—ഞാൻ, കുട്ടി—ഉണ്ട്. ഇവ യഥാക്രമം പ്രയോജക കർത്താവും പ്രയോജ്യകർത്താവുമാണ്. രണ്ട് തരം കാരക ബന്ധങ്ങളും ഈ വാചകത്തിലുണ്ട്. കർതൃകാരവും (പ്രയോജകർത്താവും ക്രിയയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം) കർമകാരകവും (പ്രയോജ്യകർത്താവും ക്രിയയും തമ്മിലുള്ളബന്ധം). കർതൃകാരകത്തിൽ (നിർദ്ദേശിക രൂപം) ക്രിയ കേവലമാണ്. സ്വപ്രേരണയാലാണ് ഉറക്കുന്നത്. കർമകാരകത്തിലാണ് ക്രിയ പ്രയോജകമാകുന്നത്. പ്രയോജക കർത്താവിന്റെ പ്രേരണയാലാണ് ഉറങ്ങുന്നത്. കേവല പ്രയോജക നിർണയനത്തിൽ കാരകബന്ധം നിർണായകമാണ്. കാരകബന്ധമാണ് പ്രയോക്താവിന്റെ സ്ഥാനം വെളിവാക്കുന്നത്.

സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചാൽ, രണ്ടു തരം ക്രിയാവ്യാപാരങ്ങൾ ഇവിടെ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്ന് പ്രയോജകകർത്താവ് ചെയ്യുന്ന പ്രേരണ, മറ്റൊന്ന് പ്രയോജ്യ കർത്താവ് ചെയ്യുന്ന ക്രിയ (പ്രയോജകക്രിയ). മിക്കപ്പോഴും ഈ പ്രേരണയും പ്രയോജക ക്രിയയും വാക്യത്തിൽ വേറിട്ടു കാണില്ല. ചിലപ്പോൾ കാണാം.

ഉദാഹരണം 9 :-

1) ഞാൻ കുട്ടിയെ പാട്ടുപാടി ഉറക്കി

2) ഞാൻ പട്ടിയെ കല്ലെറിഞ്ഞ് ഓടിച്ചു.

ഇവിടെ പാട്ടു പാടി, കല്ലെറിഞ്ഞ് എന്നീ കേവലക്രിയകൾ പ്രയോജക കർത്താവ് ചെയ്യുന്ന പ്രേരണയാണ്. ഈ പ്രേരണ കൊണ്ട് സാധ്യമാക്കുന്ന ക്രിയയാണ് പ്രയോജക ക്രിയ. 'പ്രേരിപ്പിച്ചു' എന്ന ക്രിയാരൂപം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഇത് പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലാകും.

ഉദാഹരണം 10 :-

1) ഞാൻ അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു

ഇവിടെ പ്രേരിപ്പിച്ചു എന്നത് രൂപപരമായി പ്രയോജകക്രിയയാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും അങ്ങനെയല്ല എന്ന് നേരേ തന്നെ കാണാവുന്നതാണ്. പ്രേരണ കൊണ്ട് ഇവിടെ ക്രിയയൊന്നും നടക്കുന്നില്ല. പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്നത് കർത്താവ് ചെയ്യുന്ന കേവല ക്രിയയാണ്. പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് പ്രയോജകരൂപം ഇല്ല എന്ന സി.വി. വാസുദേവഭട്ടതിരിയുടെ നിരീക്ഷണം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ് (1995:108)

2) ഞാൻ അവനെ പാട്ടു പാടാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

ഇവിടെ പ്രേരണകൊണ്ട് ഒരു ക്രിയാസാധ്യത (പാട്ട് പാടിയിട്ടില്ല) നിലവിൽ വരുന്നു. ഈ പാട്ട് പാടലാണ് പ്രയോജകക്രിയ. എന്നാൽ അത് പ്രയോജകമാകണമെങ്കിൽ

3) എന്റെ പ്രേരണയാൽ അവൻ പാട്ടു പാടി എന്നാവണം. ഇവിടെ പാടി ആണ് പ്രയോജകക്രിയ.

പ്രയോജ്യകർത്താവ് നിർദ്ദേശികാരൂപത്തിലാണെങ്കിൽ (പ്രയോജക ക്രിയ കർതൃകാരകത്തിലാണെങ്കിൽ) പ്രേരണ വേറിട്ടുതന്നെ കാണിക്കണം (ഉദാഹരണം 6 നോക്കുക)

ഉദാഹരണം 11:-

'അമ്മ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഞാൻ കുട്ടിയെ ഉറക്കി'.

ഇവിടെ അമ്മ പ്രയോജക കർത്താവും, ഞാൻ പ്രയോജ്യകർത്താവും,

കുട്ടി കർമ്മവുമാകുന്നു. അമ്മയുടെ പറച്ചിൽ പ്രേരണയാണ്. ഈ പ്രേരണ യനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ (പ്രയോജ്യകർത്താവ്) ഉറക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഉറക്കുക തന്നെ പ്രയോജകക്രിയയാണ് (പാട്ടുപാടി ഉറക്കി എന്നാക്കി യാൽ വേഗം മനസ്സിലാവും). ഇത് മറ്റൊരു പ്രേരണയാകുന്നു. അതനുസരിച്ച് കുട്ടി ഉറങ്ങുന്നു. അതും പ്രയോജകക്രിയ തന്നെ.

ക്രിയയുടെ കേവല പ്രയോജകഭേദം പ്രയോക്താക്കളേയും അവരുടെ സ്ഥാനത്തേയും ക്രിയയുമായി അവർ പുലർത്തുന്ന ബന്ധത്തേയും ആശ്ര യിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിഭക്തി സംജ്ഞകളും കാരകബന്ധവും

മുൻഗാമികളായ വൈയാകരണൻമാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി വിഭക്തികൾക്ക് ഏ.ആർ. പുതിയ പേരുകൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പ്രഥമ, ദ്വിതീയ, തൃതീയ തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതസംജ്ഞകൾക്കു പകരം നിർദ്ദേശിക, പ്രതിഗ്രാഹിക, സംയോജിക, ഉദ്ദേശിക, പ്രയോജിക, സംബന്ധിക, ആധാരിക എന്നിങ്ങനെയാണ് ഏ.ആർ. മലയാള വിഭക്തികൾക്ക് പേര് നൽകുന്നത്. ഈ നാമകരണം അർത്ഥത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള താണെന്ന് ഏ.ആർ. തന്നെ വ്യക്താമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പേരുമാറ്റത്തിന് ഏ.ആർ. ഉന്നയിക്കുന്ന പ്രധാന കാരണം സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു രൂപത്തിനു തന്നെ പല അർത്ഥങ്ങൾ കാണാം. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ രൂപഭേദം അർത്ഥഭേദം ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നതാണ്. കപ്പൽ കണ്ണിൽ നിന്നകന്നു, കപ്പൽ പണിതു കടലിറക്കി, കപ്പൽ കയറി പോകണം എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് വാചകങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശികാ രൂപത്തിന് യഥാക്രമം നിർദ്ദേശിക, പ്രതിഗ്രാഹിക, ആധാരിക എന്നിങ്ങനെയാണ് അർത്ഥം വരുന്നതെ ന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന സി.എൽ.ആന്റണി ഏ.ആറിന്റെ വാദത്തെ എതിർക്കുന്നു.

ഇവിടെയാണ് ഉക്തിക്ക് ആവശ്യമായ പൂർവധാരണകൾ (Pre -supposition) പ്രധാനമാകുന്നത്. ഉക്തിയുടെ സംവേദനത്തിൽ ചില പൂർവധാരണകൾ അനിവാര്യമാണ്. ഉക്തിയുടെ സന്ദർഭത്തെ കുറിച്ച് വക്താവിനും ശ്രോതാവിനും ഒരു പോലെയുള്ള ധാരണകളാണവ. മേൽപറഞ്ഞ മൂന്ന് വാക്യങ്ങളിലേയും കാരകബന്ധം വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനാവുന്നത് പൂർവധാരണകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ട് കാരകബന്ധത്തെ വിഭക്തി രൂപത്തെ മുൻനിർത്തിയല്ല പ്രകരണത്തെ മുൻനിർത്തി വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ.

ഉദാഹരണം 12:-

1) ഞാൻ രാവിലെ വണ്ടികയറി

2) എന്റെ കൈയിൽ നിന്നും വീണ മൊബൈലിൽ വണ്ടികയറി

ഇവിടെ (1) ൽ വണ്ടിയിൽ കയറി എന്നാണ് പ്രയോക്താവ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ആധാരിക വിഭക്തി. അധികരണ കാരകം. ഈ ബന്ധം ഉക്തിക്ക് അനിവാര്യമായ പൂർവധാരണ (ഇവിടെ യാത്രയെ സംബന്ധിച്ചത്) യിലൂടെയാണ്. (2) ൽ നിർദ്ദേശിക തന്നെ. കർതൃകാരകം.ഇവിടെയും പൂർവബോധമാണ് കാരകബന്ധത്തെ സംവേദനം ചെയ്യുന്നത്.

പ്രകാരം :–

ഒരു ധാതു തനിക്കുള്ള അർത്ഥത്തെ വെളിവാക്കുന്ന മട്ടിനെയാണ് പ്രകാരം എന്നു പറയുന്നത്. കേരളപാണിനീയത്തിൽ നിയോജകം, വിധായകം, അനുജ്ഞായകം എന്നീ മൂന്ന് പ്രകാരങ്ങളെ കുറിച്ചേ ഏ.ആർ. പറയുന്നുള്ളൂ.പിന്നീട് ആശംസ, ആശിസ്സ് എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് പ്രകാരങ്ങളെ കുറിച്ച് കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സി.വി. വാസുദേവ ഭട്ടതിരിയെ പോലുള്ള വൈയാകരണർ ഇവ കൂടാതെ മറ്റു പ്രകാരങ്ങളെ കുറിച്ച് കൂടി പറയുന്നുണ്ട്. എന്ത് തന്നെയായാലും ഇവയോരോന്നും ഓരോ ഭാഷണക്രിയകളാണ് (speech acts). ഭാഷകർ തങ്ങളുടെ ഉക്തി കൊണ്ട് സവിശേഷമായൊരു ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഭാഷകക്രിയകൾ എന്നു പറയുന്നത്. യഥാക്രമം നിയോഗിക്കൽ, വിധിക്കൽ, അനുവാദം നല്കൽ എന്നീ ക്രിയകളാണ് ഈ പ്രകാരങ്ങളിലൂടെ സാധ്യമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, പ്രയോക്താക്കൾക്കും, പ്രയോഗസന്ദർഭത്തിനു മാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യം. പ്രയോക്താക്കൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും അടുപ്പവും തൊഴിൽപരമോ അല്ലാത്തതോ ആയ മേലുകീഴുകളും ഭാഷണവൃത്തികളെ സ്വാധീനിക്കും. ഏ.ആർ. നൽകുന്ന നിയോജകം -അട്ടേ, വിധായകം -അണം, അനുജ്ഞായകം-ആം എന്നിങ്ങനെയുള്ള രൂപപരമായ വിഭജനം അതുകൊണ്ട് തന്നെ പ്രയോഗത്തിൽ അസ്ഥിരമാകും.

ഉദാഹരണം 13:-

1) അമ്മ: അവന് ഒരു ജോലി നോക്കണമെന്ന്
അച്ഛൻ : നോക്കട്ടെ (അനുജ്ഞായകം)

2) അച്ഛൻ: എനിക്ക് പകരം നാളത്തെ ചടങ്ങിന് ഇവൻ പോകട്ടെ (നിയോജകം)

3) അച്ഛൻ: അവൻ എഞ്ചിനീയറിംഗ് പഠിക്കട്ടെ (വിധായകം)

ഇങ്ങനെ 'അട്ടെ' എന്ന പ്രത്യയം തന്നെ മൂന്നു പ്രകാരത്തിലും വരാം.

ഉദാഹരണം 14 :-

1) സുഹൃത്ത് 1 : നമുക്ക് നിലമ്പൂർ പൂവണ്ടേ ?
സുഹൃത്ത് 2 : പിന്നെ പോണ്ടേ ? (അനുജ്ഞായകം)
2) സുഹൃത്ത് 1 : നമുക്ക് കഴിച്ചാലോ
സുഹൃത്ത് 2 : കഴിക്കാലോ (അനുജ്ഞായകം)
3) സുഹൃത്ത് 1 : ഞാൻ നാളെ വന്നാ മതിയോ?
സുഹൃത്ത് 2 : മതി (അനുജ്ഞായകം)

ഇങ്ങനെ വിവിധങ്ങളായ ഉക്തികളിലൂടെ അനുവാദം നൽകുക എന്ന ഭാഷണക്രിയ നടത്താം.

ഉദാഹരണം 15:-

1) അമ്മ (മകനോട്) : നീ ഇതുവരെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ലെ ?
(ഇവിടെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ വിധിക്കുകയാണ്)
2) ഭർത്താവ് (ഭാര്യയോട്) : ഷർട്ടെവിടെ?
(ഷർട്ടിനായി ആവശ്യം ഉന്നയിക്കുന്നു- വിധായകം)

ഇങ്ങനെ വിഭിന്നങ്ങളായ ഉക്തികൾ കൊണ്ട് സാധ്യമാകുന്ന ഭാഷണ ക്രിയകളാണ് ഓരോ പ്രകാരവും.

ഉപസംഹാരം

പ്രയോഗവിജ്ഞാനം ഊന്നുന്നത് ഭാഷയുടെ അനന്തമായ പ്രയോഗ സാധ്യതകളിലാണ്. പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തെ വ്യാകരണത്തിലേക്ക് ഉൾച്ചേർക്കുമ്പോൾ ഭാഷാ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവരണാത്മകതയും വ്യാകരണത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാത്മകയും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാവാം. എന്നാൽ വ്യാകരണത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാത്മകത്വം ഇന്ന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്.വ്യാകരണസംവർഗങ്ങൾക്കപ്പുറത്തേക്ക് ഭാഷയുടെ പ്രയോഗത്തിലേക്ക് ആഗോളതലത്തിലുള്ള വ്യാകരണപഠനങ്ങൾ വികസിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പ്രയോഗവ്യാകരണവും(pragmatic grammer) ധൈഷണിക വ്യാകരണവും (Cognitive grammer) ഇത്തരം വികാസങ്ങളാണ്. മലയാളത്തിന്റെ സംശ്ലിഷ്ടസ്വഭാവം വെല്ലുവിളിയാണെങ്കിലും (അത് രൂപത്തിലേക്കു നോക്കാൻ നിർബന്ധിക്കും) ഇത്തരം പഠനങ്ങൾക്കേ അനുദിന ഭാഷാനുഭവത്തെ വ്യാകരണപഠനത്തിലേക്ക് ഉൾച്ചേർക്കാനാവൂ.

ഗ്രന്ഥസൂചി :

1. ആന്റണി, സി.എൽ., 2001 *കേരളപാണിനീയഭാഷ്യം*, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
2. വാസുദേവഭട്ടതിരി, സി.വി., 1995 *മലയാള വ്യാകരണം പ്രയോഗത്തിൽ*, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ.
3. രാജരാജവർമ്മ, ഏ.ആർ., 2005 *കേരളപാണിനീയം*, ഡിസി ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ.
4. സുമി ജോയി ഒലിയാപുറം, 2016 *മലയാളവഴക്കങ്ങൾ: നവീന മലയാള ത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പഠനം* (അപ്രകാശിത ഗവേഷണപ്രബന്ധം), എസ്ബി കോളേജ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി.
5. സ്കറിയ സക്കറിയ 2005, '*മലയാള വ്യാകരണത്തിലെ രാജരാജ മാർഗ്ഗം*' (ആമുഖം) *കേരളപാണിനീയം*, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. Levinson, Stephen C., 1983, *Pragmatics*, Cambridge University Press, UK.
7. Yule, George, 1985, *The Study of Language*, Cambridge University Press, UK
8. മലയാള മനോരമ ദിനപത്രം 2011 ജൂൺ 1
9. മലയാള മനോരമ ദിനപത്രം 2002 മാർച്ച് 25